

fastsattes ved „Bedtægten“. Da denne — ligesom de ovenfor omtalte Modifikationsbestemmelser i „Ordningerne“ — først faar Oplysning ved at bifalbes af Ministeriet, vil dette selvfølgelig, ved de til det Raadighed staaende sagkyndige Medhjælpere, paase, at disse Lempelser eller Afvigelser fra § 58 ikke medfører en Omgaaen af, hvad der ved Loven er tilfigtet. — Derimod har Udvalget ikke ment, at der i Reglen vil være Grund til at beskytte Havfiskene, selv ikke de i Fjordene indtrængende og der legende, i deres Legetid. Ikke alene vilde et Forbud af denne Art ramme Fængsten af disse Fiske i en Del af den Tid, da de afgive den bedste Føde og Vare, men tildeels ogsaa netop paa den Tid, da de nærme sig Kysten paa en saadan Maade og i saadan Mængde, at deres Fængst overhovedet er mulig og økonomisk lønende; men tillige gydes Kog og Mælle, saa vidt man nu veed, af de fleste Havfiske, der have større økonomisk Betydning, i Modsætning til Ferskvandsfiskene, under saadanne Omstændigheder, at Fiskeriet ikke derved kan udøve saa forstyrrende en Indflydelse, og man synes endelig i det Hele at turde gjøre Regning paa, at disse Fiskes store naturlige Frugtbarhed og den Lethed, hvormed i det Hele Omsetningen — Udvæjningen mellem lokal Fiskefyld og Fiskemangel — kan foregaa i Havet, vil kunne bøde paa det Tab, Fiskerigdommen maatte lide ved Sydekens lokale Opfiskning.

Man har derfor troet, at Kunne indskrænke sig til i § 49 at aabne Afgang til i Bedtægterne at faa optaget en Freetid ogsaa for flere eller færre af disse Fiske, hvor der maatte være Stemning derfor, eller hvor Erfaringen eller særlige Forhold maatte tale for, at Forsøget burde anstilles.

§ 59. Her kan henvises til, hvad ovenfor er bemærket til § 10.

§§ 60—65. Naar et Fiskeri i fælles Bænde, der tilhøre flere, skal drives rationelt, saaledes at det ikke blot stadig giver et Udbytte, men at det endog i Tidernes Løb forbedres, da maa der have en bestemt Ordning for Fiskeriets Drift, hvorved Enhvers Ret til at fiske saaledes bestemmes og begrænses, at ikke den Enkelte ved sin Fremgangsmaade skal skade det Hele. Den Enkelte kan fordrø, at han nyder en forholdsmaessig Andel med de andre Gjere i Fiskeriets Udbytte, men han kan ikke paaftaa Ret til at udøve Fiskeriet i sin Del af det fælles Bænde efter eget Godtbefindende, naar Fiskeriet derved ødelægges, eller, selv om det ikke gaar saa vidt, det dog holdes nede paa et Udviklingsstrin, som det efter de lokale Forhold langt kunde overskride. Lovgivningen bør formentlig give Afgang til Fastsættelse af slige Ordninger, forsaavidt nogen af de Fiskeriberettigede ønsker en saadan til Bevaring og Udvikling af hans Fiskeri.

Det er selvfølgelig umuligt i Loven selv at fastsætte slige Ordninger, der maa bygges paa Hensynet til en Mængde særlige lokale Forhold og Omstændigheder. Det er formentlig heller ikke rigtigt at lægge deres Udfærdigelse i Administrationens Haand, saaledes som foreslaaet med Hensyn til Bedtægter for Havfiskeri, idet Ferskvandsfiskeriet tillkommer de Vedkommende ifølge deres Privatejendomsret, saa at Spørgsmaalet kun gaar ud paa at erholde Statsmagtens Hjælp til en Ordning af rent private Interesser, medens der ved Havfiskeriet foreligger et Forhold af væsentlig offentlig Karakter. Forholdet er nærmest ligt med de Forhold, der finde Sted ved Spørgsmaal om Vandløbs Afbenyttelse i Agerbrugets Interesse, Vandløbs Regulerings, Vandingsanlaag o. s. v., og Ordningen for Fiskeridriften bør formentlig derfor rettest fastsættes paa Ligningsmaade, som er foreskrevet for disse Forhold. Vi have derfor foreslaaet, at Fiskeri-Ordningerne fastsættes ved særegne Fiskekommissioner, der i det Hele have at fungere paa samme Maade som Landvæsenkommissionerne. Naar vi ikke have indskrænket os til at henvise Sagerne til Landvæsenkommissionerne, saaledes som det skete i det Rigsdagen i 1867 forelagte Forslag til Lov om Afdelingen til at drive Fiskeri og om sammes Udøvelse, da er det begrundet i, at vi paa ingen Maade kunne anse Landvæsenkommissionererne for tilstrækkelig kyndige i de Spørgsmaal, som foreligger ved en Fiskeriordning. Der maa hertil bestiftes Mænds Lederis og Betingelserne for et Fiskeris Udvikling. Vi ere forberedte paa den Indvending mod vort Forslag, at det synes overdrevent og unødvendigt at foreskrive et saadant Apparat som Fiskerikommissioner, en hel ny Autoritet, for Ferskvandsfiskeriernes Skyld. Men vi maa da hertil bemærke, dels, at Apparatet hvoften er saa stort eller vil være sig saa besværligt, som det her ud til, da Fiskerikommissionerne, der forholdsvis ikke ville udræve mange Medlemmer, utvivlsomt ville arbejde lige saa let som Landvæsenkommissionerne, og Befolkningen jo nutildags er vel kjendt med denne Institution og dens Virkemaade, dels at man ikke maa dømme efter Fiskeriets nuværende Standpunkt, da Maalet jo netop skulde være at udvikle dette saaledes, at det blev ligesaa rigt, som det nu er fattigt, og det er vor Overbevisning, at Ferskvandsfiskeriet ved en fornøftig Drift vil kunne komme til at yde et ret godt Bidrag til Folkets Erhvervsalder.

De enkelte Bestemmelser i disse Paragrafer behøve formentlig ikke nærmere Motivering. — Naar det i § 63 er tilladt, at Fiskeriordningen omfatter en Del af Stranden udfor det paagjældende Vandløbs Udmundning i Havet, da er det en Selsølg, at Havfiskerne — trods Havfiskeriets Frihed og de herom iøvrigt gjældende Bestemmelser — maa respektere den truene Ordning. Denne